

Lof der Zotheid

Het verhaal van een jaar in het buitenland studeren via het Erasmusproject

Als ik aan Erasmus denk, denk ik meteen aan zijn bekendste boek *De Lof der Zotheid* en dit zou eigenlijk ook heel goed als motto voor mijn jaarlang verblijf in Siena/Italië kunnen dienen. Als ik terug kijk op een jaar studeren aan de *Università degli Studi di Siena* zie ik een in alle opzichten vruchtbaar jaar dat zeker een grote invloed op het vervolg van mijn levensloop heeft.

In het najaar van 1994 kreeg ik het idee om een jaar in het buitenland te gaan studeren en eigenlijk kwam het voorbereidingsproces meteen na het kenbaar maken van mijn wens al in een stroomversnelling. Dick de Jongh, die toen al een soort academische peetvader van mij was, had goede contacten in Siena en tot mijn grote verbazing was het erg eenvoudig om een beurs te krijgen. Nog mijn rijbewijs halen en het feest zou compleet zijn. Zo gebeurde het dan ook dat ik eind augustus mijn rijbewijs verkreeg, een autootje bij het schroot weghaalde en twee weken later vol bepakt op Siena aanreed.

Meer door geluk dan door kunde heb ik vervolgens de reis Amsterdam-Siena in 22 uur met goed gevolg volbracht. Wat een verrukking toen ik in Siena aankwam! Middeleeuwse steegjes, prachtige kerken en de *Piazza del Campo*, het mooiste dorpsplein dat ik ken. *Casa Erasmus*, het studentenhuis waar ik introk, bleek een oud herenhuis vlakbij het eerder bezongen *Piazza del Campo* te zijn. Hier zou ik elf maanden blijven wonen. Dit studentenhuis speelde een belangrijke rol in het sociale leven van de buitenlandse studenten. Daar woonde ik dus midden in; een goede start!

Het studentenhuis bood onderdak aan twintig studenten. Sommige kamers herbergden vier(!), andere drie of twee studenten. Omdat

ik al een tijd op mijzelf had gewoond werd ik een beetje claustrofobisch bij de gedachte met drie snurkende medestudenten op een kamer te slapen. Lang van te voren had ik dan ook via mail, fax en telefoon één van de twee eenpersoonskamers gereserveerd. Deze kamer was wel in het damesgedeelte van het huis, maar dit bleek geen onoverkomelijk probleem. Meteen in Siena aangekomen was het al een enorme drukte. Mijn kamer betrekken, deelnemen aan de organisatie van een huisfeest, een afspraak met een serveerster, een brommertje dat met kaarten gewonnen was in Perugia ophalen, en een nieuwe verzekering voor mijn auto regelen. Bovendien: Italiaanse les. Mijn Italiaans bestond tot zover uit één enkele liefdesaria van *Cherubino* uit *Le nozze di Figaro* en had dus zeer beperkte toepasbaarheid.

Italiaans leren is best een lastige opgave als je de gehele dag omringd bent door Spanjaarden die volhardend hun eigen taal blijven spreken die zo veel op Italiaans lijkt maar toch erg verschillend is. Als je dan ook nog een Spaans vriendinnetje hebt is de verwarring compleet. Uiteindelijk heeft dit geresulteerd in het feit dat ik nu zowel Italiaans als Spaans spreek en op dit moment in Spanje woon en werk.

Mijn academische begeleiding was bijzonder goed en persoonlijk. Als Erasmusstudent staan er veel deuren voor je open en zijn de docenten je uitermate welwillend gestemd. De colleges waren alle in het Italiaans en dit was een erg goede manier om de taal te leren. De tentamens konden gelukkig wel in het Engels worden afgelegd. De keur aan vakken sloot vrij goed aan bij mijn studieprogramma en waar dat niet het geval was, heb ik gewoon via zelfstudie doorgewerkt aan vakken van de UvA. Om af en toe aan de chaos van het studentenhuis te ontsnappen trok ik mij bij tijden terug in een Franciscaner klooster. Ook ben ik naar een ander klooster geweest waar ik uren lang naar Gregoriaans gezang heb zitten luisteren. Opgenomen in het kloosterritme beleefde ik hier vele productieve dagen en ook leerde ik hier de Toscaanse keuken echt goed kennen. Wonende in de Chiantistreek kon ik natuurlijk niet van de wijn afblijven en heb ik met mijn autootje vele wijnboerderijen aangedaan om daar de beste wijnen te proeven. Mijn auto heeft zich ver-

rassend lang goed gehouden zodat ik vele reisjes en reizen heb kunnen maken: carnaval in Venetië, stappen in Rome, zwemmen in zee, Zuid-Italië, (oogst)feesten in kleine dorpjes, musea in Florence, wandelen in de bergen, et cetera, waardoor ik uiteindelijk een vrij goed beeld van Italië heb verkregen. Op het einde van het jaar is mijn brommertje door de politie in beslag genomen en heb ik mijn auto naar zijn laatste rustplaats moeten brengen. Omdat ik te veel spullen bij mij had om met de bus of trein terug te gaan, moest ik een alternatief repatriëringsscenario bedenken. Zo vond ik een Nederlander op een camping bereid om mijn bagage in zijn caravan mee terug naar Nederland te nemen. Ikzelf ben met een vriend uit Sicilië op zijn motor naar Amsterdam meegereden. Niet zonder eerst half Europa te hebben doorkruist natuurlijk.

Hiermee was het Erasmusproject officieel tot een eind gekomen maar de zotheid hield aan. Mijn vele in Siena verworven vrienden verspreid over de wereld heb ik op verschillende plekken weer ontmoet. Mijn blikveld en belevingswereld is een stuk wijder, internationaler geworden en bovendien woon en werk ik momenteel in Spanje, samen met dat ene meisje . . . , in Siena ontmoet.

Joost J. Joosten